

DE SET EN SET

Retrat de
Lou ReedImma
Merino

Periodista

En saber que Lou Reed havia mort i sense que sàpiga gaire bé el perquè, però localitzant ràpidament el DVD al prestatge de davant la taula on escriu, vaig buscar el seu retrat filmat entre una selecció dels *screen tests* que Andy Warhol va realitzar a mitjan anys seixanta: situats davant la càmera, per indicació de l'artista els retratats havien de confrontar-s'hi sense que, gesticulant el mínim possible, haguessin de dir res i representar-hi res. Lou Reed, però, no pot evitar representar el paper de rocker misteriós, viciós, un punt tèrbol i fins sinistre que s'amaga, o potser s'hi expressa, darrere d'unes ulleres negres que conformen una màscara protectora davant la mirada impertinent de la càmera; amb aquesta màscara tampoc no renúncia a una actitud vagament seductora mentre juga amb una ampolla de Coke, una altra protecció, bevent-ne glops mitjançant els quals la boca s'insinua sexualment, però amb una certa desgana i, en tot cas, amb indiferència. És un retrat de Lou Reed de quan tenia vint-i-cinc anys, passejava pel costat salvatge de la vida i formava part de la Velvet Underground, que ja s'havia creuat amb Nico per enregistrar un disc cèlebre amb un plàtan a la coberta dissenyada pel mateix Warhol, avalador del grup.

Aquesta imatge entre insolent i decadent de Lou Reed ha estat profusament imitada, fins i tot per ell mateix. Fins que, alliberant-se d'una certa pulsio autodestructiva, va abandonar-la per crear altres imatges (potser altres màscares, encara que cada cop semblessin més reals) mentre podia sentir-se un supervivent de la seva joventut. Fins ara en què ha mort aquest gran músic i poeta urbà. Hi ha una cosa intencionada i inquietant al final d'aquests *screen tests* d'Andy Warhol: el rostre retrat es va diluint fins a desaparèixer en el blanc, en el no-res de la imatge, com si fos un anticipi i una prefiguració de la mort. Potser per això vaig buscar-lo.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Frustració

■ El que provoca frustració és veure que un polític intel·ligent com el senyor Duran segueix negant la independència, defensant una hipotètica confederació, sense explicar com poden pactar dos països sense una igualtat reconeguda de llibertat, sobirania i drets. Un país sense estat propi no pot pactar amb un altre confederar-se, perquè li manca el més important: la sobirania i la igualtat. Amb igualtat pots pactar, acordar, decidir, sense que et trepitgin com fins ara. I tornant al senyor Duran, li diré que la frustració vindria si no lluitéssim; com va dir el president Macià, nosaltres som ciutadans d'un poble que ha estat lliure i que vol tornar-ho a ser. I s'han de córrer tots els riscos, i si un risc és que durant un temps estarem fora de UE, no hem de tenir por. Pitjor que ara no hi podem anar, però gent entesa i sense prejudicis creu que a Europa no els convindria fer-nos fora.

PERE SOLER
Besalú (Garrotxa)

Retratar la neteja

■ Aquests últims dies han sortit informacions sobre el seguiment que una empresa contractada per l'Ajuntament està fent als empleats dels serveis de neteja de la ciutat per avaluar la qualitat de la seva feina, incloent-hi el fet de fotografiar i suposo que filmar les seves actuacions. Fins aquí es pot trobar lògic prendre mesures per aconseguir millorar les prestacions, però també crec que seria bo fotografiar com estan normalment les zones on hi ha els contenidors i les voreres de molts dels carrers de la ciutat. Amb el resultat que s'obtingués es constataria la quantitat de brutícia que s'hi aplega, a excepció del centre de Girona i el Barri Vell, i això és

L'hospital de Bono

■ El senyor Bono, per explicar d'una manera didàctica i gràfica en què consisteix el principi de solidaritat interterritorial, posà l'exemple d'un hospital: en unes habitacions individuals confortables i ben ateses hi ha uns pacients; en unes altres habitacions col·lectives i més precàries n'hi ha uns altres. El visitant pregunta: com és que hi ha aquestes diferències? El metge respon: perquè aquells són més rics que aquests. Bono diu que això és inacceptable i aberrant. A Espanya tothom ha de ser tractat igual, apel·lant al principi de la solidaritat dels més rics envers els que tenen menys. Però la realitat de l'hospital de Bono és aquesta: habitacions luxoses per a uns i habitacions precàries per a altres. El visitant demana: per què hi ha aquesta diferència? El metge respon: els de les habitacions de luxe són els que reben la solidaritat i els de les habitacions inferiors són els que la paguen. Això no ho troba injust i inacceptable. Una fórmula, d'efecte immediat, per neutralitzar –en part– l'independentisme català seria que a l'Estat espanyol s'apliqués estrictament el principi que sempre es posen a la boca: tots els espanyols són iguals. Els catalans no som tractats com iguals. Paguem més per tot; paguem els impostos més elevats d'Europa; paguem les autopistes, les nostres i les dels altres; els funcionaris cobren menys que la resta; paguem un 40% més que la resta pels productes bàsics; ens paguem els mitjans de comunicació públics; hem de pagar molt més que la resta pels llibres, el material escolar i les taxes universitàries; tenim uns índexs de pobresa i precarietat social superiors a la resta; en el pressupost general de l'Estat ens menytenen; etc. I encara es riuen de nosaltres, ens insulten, ens diuen insolidaris i no entenen que n'estiguem fins al capdamunt de tot plegat.

SALVADOR TARRADAS. Gualta (Baix Empordà)

inadmissible. Senyors responsables: si s'ha de vigilar, que es vigili tot.

RAMON ALBA
GironaAclariment al
regidor Joan
Alcalà

■ Girona fa vint anys que té un pla d'accessibilitat. La Fundació Mifas i l'ONCE l'han valorat i lloat d'una manera justa. La revisió d'enguany en el pla serà eficaç en la mesura que doni solucions als problemes de les persones discapacitades físiques i motrius i dels invívids. Senyor Alcalà, li demanava una cosa molt concreta: a la Creu de Palau hi

ha 112 persones que utilitzen una cadira de rodes per desplaçar-se. Són persones que queden al marge per les barreres arquitectòniques i ambientals que hi ha a la zona. La seva resposta és genèrica i alhora ho barreja tot; potser això li provoca una confusió en el temps. Per exemple, vostè diu que han fet obres "davant de l'església de Sant Miquel"; ignora que l'arranjament el va fer l'anterior consistori, prèvia recollida de 558 signatures, en 62 folis (l'escrit es va presentar a l'Ajuntament el 13 de maig de 2013). Fa uns quatre anys, al carrer Jocs Olímpics, sortida del garatge del passatge Farigola, es van rebaixar dues voreres i es va fer un pas zebra

elvat per passar a l'altre costat de carrer. D'aquesta manera es va solucionar parcialment el problema a una senyora de més de 100 anys que anava amb cadira de rodes. Fa uns tres anys, el senyor encarregat d'obres de l'Ajuntament em va dir: "Ara eliminem les barreres del carrer Albí, en acabar vindrem a rebaixar les voreres dels passos zebra fins al supermercat." Em passejo sovint per Girona i recordo que vostès van posar un semàfor davant el col·legi Pla de Girona. Ara em passa com a vostè: no recordo si les voreres rebaixades són obra d'aquest consistori o de l'anterior. Diuen que "la informació és poder", però de petit em van ensenyar que "no s'hi val a dir mentides". Vull pensar que a vostè l'han mal informat.

NARCÍS CADENA I MASÓ
GironaUn vocatiu
genitiu

■ En el seu –com sempre, concís i esplèndid– article diari corresponent al passat divendres 25, Manuel Cuyàs ens parla de l'expressió *ai, fillus*. Jo la tinc viva en la memòria i en la forma que la cita: "Ai, fillus, que ets pesat", des que la vaig copsar al disc *Festa Major*, del grup musical La Trinca. Apareix en la cançó *Els gegants*: "La geganta que es desperta el veu / al seu costat ben estirat. / Me'l fa fora d'un bon cop de peu. / «Ai, fillus, que ets pesat". La lletra era del malaguanyat Jaume Picas i Guiu (Barcelona, 1921-1976), escriptor polifacètic i durant un temps lletrista del conjunt canetenc. Convé molt que no deixem perdre la riquesa idiomàtica que representen aquests girs. Gràcies, senyor Cuyàs, per haver-nos-el retornat, com heu anat fent amb tants d'altres.

FLORENCI CRIVILLÉ
Ripoll (Ripollès)EN
SÍSIFJordi
Soler